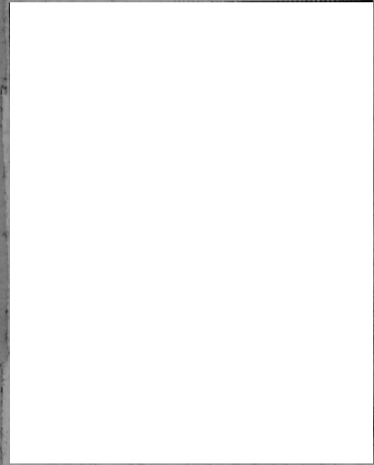

M. T. 6. 11. 1950.

Femtio fioler folklåtens död

Herbert Jernberg ledde musiken, men var också flitig deltagare i debatten.

Femtio basar och fint fanér hade en viss Johan i bälgspelet för en del år sedan. Femtio fioler och käckt manér fanns det hos Stockholms Spelmansgille, som på söndagen hade träff på restaurang Fjädern för att diskutera folklåtar. Opponent var fil. kand. Bo Wallners, känd förkämpe för låtarnas motpart — konstmusiken.

Kand. Wallner hade nämligen en gång i somras efter en stor spelmansstämma i Stöde, som är känt för att Ingrid Bergman en gång hade en make som var född där, fräckheten att i en tidningsartikel påstå, att allspelet eller masspelet är av ondo och uppfostrar medelmåttor och kommer att förvandla låtspelet till ett sällskapsnöje för amatörer, som han uttryckte det. Men är det något som Spelmansgillet omhuldar, så är det just allspelet, varför man förstår att spelmännen ville möta den gode Wallner i öppen diskussion.

Spelade gjorde man nu också och det med gott humör.

Men så blev det då äntligen diskussion. Kand. Wallner uppträdde och lade fram sina trosatser. Han sade bland annat, att allspelet ofta blir råspel och traverterade sentensen över podiet i Stöde godtemplarloge: Förenade vi falla, söndrade vi stå. För att brädda bågaren spådde han slutligen, att folkmusiken var på väg mot sin undergång.

Men han fick svar på tal från många håll och känslan hos spelmännen var äkta; man fick klart för sig, att kom det bara an på dem, så skulle nog folklå-

tarna leva kvar, även om hela landsorten flyttade till städerna. Samhällets omdaning hade nämligen kand. Wallner utpekat som en av de största farorna för folklåtarnas fortbestånd.

Det blir säkert fler diskussioner i fortsättningen. Gillet arbetar vidare, och nästa år tänker man resa till England och spela. En kontaktman från London har man skaffat sig; mr Peter Swann, som för närvarande studerar arkitektur i Sverige.

Tewe.

M. T. 7. 11. 1950.

Suck om folklåt

Stockholms spelmansgille har haft träff. En opponent blev nerklubbad då han tyckte att femtio fioler förstör folklåten.

Med tofsar på strumpan och byxån gul som smör,
mot hemgjord fiol han sin tagelpinne för.
Sen samlas de alla och gnider hårt med fart,
och tonerna kvillar så hembygdsskönt och rart.
Då kommer opponenter och säger han går åt,
ty femtio fioler förstör den bästa låt.
Hav misskund med djup och hjärtlig suck:
ju förr dess bättre tycker avgjort också

DUCK.